

Dödstrist

Det är döfött att vara död. Livet var tråkigt för en som inte vågade leva, men det är inget jämfört med detta osaliga, innehållslösa utanförskap. Att jag dessutom hamnade här av misstag rimmar väl antagligen väl med mitt tidigare slumpartade liv.

Längtan efter att sväva på morfinmoln och slippa allt en stund gjorde att jag svalde två-tre värktabletter trots att jag satt i mig en halv vinare. Eftersom jag var van, hade hög tolerans, hade jag aldrig en tanke på att svävandet skulle bli permanent. Vilken miss! Hjärtat stannade. En stund senare fann jag mig till vänster uppe i taket, stirrade ner på min livlösa kropp. Jag visste inte formen, var jag ett gasmoln eller helt transparent? Jag visste inte hur jag skulle röra mig till att börja med så jag blev kvar där tills kroppen hittades, sen kom sorgen och förvirringen - var skulle jag ta vägen? Fanns det ingen information? Måste man lära sig leva med döden, bli vän med den, på samma sätt som man omvänt tragglat på med livet?

Tidigare när jag till och från längtat efter att dö, tänkte jag att allt tog slut, att allt bara blev svart, kanske beroende på min ateism, men så är inte fallet. Inget tar slut, aldrig någonsin. Jag har då inte förstått hur man klipper kopplingen! 21 gram lämnade kroppen och det är vad jag nu är. Och de religiösa som snackar om himmel och helvete... var får de allt ifrån? Skulle vi njuta i varandras tysta sällskap och mumsa på Philadelphia och ha det behagligt som lättjefulla konungar i någon gudaboning å ena sidan å andra ångestfullt brinna alla helvetiska kval bland satanistiska hornbockar med tortyrliknande eldgafflar? Jag förstår att det är en metafor, men beskrivningen kommer inte i närheten, och detta kommer ju liks inte fram till någon levande så the show goes on!

I andevärlden finns ingen sammanhållning, inget samhälle, utan man är för alltid hänvisad till ensamhet och de flesta rör sig kring sina efterlevande anhöriga. Vi fladdrar förbi varandra ibland, men vi har inget språk. Universell förståelse, jo pyttsan! Vi förstår inte ett skit mer av varandra som döda än som levande, och intresset man ändå hade, sviktar i samma stund som kroppen ger upp. Jag som alltid ville tro på själarnas samhörighet... Den känslan hör ihop med livet och man fortsätter erfara den, men tillsammans med de levande. Poänglöst, utan respons, för barriären mellan de två olika världarna håller oss ändå apart.

Jag sitter mest och vakar över mina barns liv. Ibland råkar en stol knarra eller att min förflyttning ger en vindpust som får dem att stanna upp och se sig omkring som om de drabbats av en känsla av att inte vara ensamma, men någon kontakt får jag aldrig till. Jag trodde ju på sånt tidigare, när jag levde. Det kanske finns de som fixar det, men jag har alltid varit en medelmåtta, så sådana talanger besitter jag inte.

Jag har varit död i ettusenfemhundrasjuttioen dagar nu och det var skrämmande så snabbt alla lärde sig leva utan mig. Mest skrämmande var att jag inte lämnat avtryck. Jag trodde på liv efter döden innan fast jag aldrig ville erkänna mig till någon slags tro, men nu vet jag att En chans, det är allt en människa får.

Rädsla är ett förlamande gift för de levande. Buddah talar om begär, och visst, jag håller med, men rädsla är snäppet värre! Jag skulle vilja gå så långt som att säga att rädsla föder begär så den kommer först av alla stora livshämmare.

Många kopplar ihop altruism med självupppoffring, men det är tvärtom. Det är livets sundaste jagform. Självets boning. Egoismen är förlängningen av alter ego, det vill säga vårt andra jag. Jag vet att vi får nog av vårt alter ego på andra sidan.

Hade jag fått leva igen, börja om, så hade en livsgärning varit prio ett. Nu menar jag naturligtvis inte karriär, pengar, prylar, utan att bidra till mänskligheten på ett positivt sätt. Vilket kan jag inte riktigt säga, men att lusten att göra gott är det största och det brukar finna sina vägar. Man behöver inte vara ett snille för att göra gott. Med gott menar jag utanför sig själv och bortanför sin innersta krets, familjen. Det kan vara ideellt, handla om miljön, politiken, samhällspåverkan, fred, innovationer, konst och kultur. Men jag tog hand om barnen, kunde aldrig släppa dem, och jag gjorde det inte ens bra.

Nu är det precis vad jag fortsätter med här som död och det går lika dåligt. Men jag finns här, vad det nu betyder!

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren KattenKin med Poeter.se id #33409 innehar upphovsrätten